

ku

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Συγκροτήθηκε από τη Δόκιμη Ειρηνοδίκη Ρόδου, Καλλιόπη Κοκκίνου, με την παρουσία και του Γραμματέα Τηλέμαχου Χατζηιωαννίδη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Σεπτεμβρίου 2017 για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ: Θωμά-Δημητρίου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου (5 χλμ Ρόδου-Λίνδου), ενεργώντας ατομικά και ως πληρεξούσιος της Ελένης Καρόφτη του Μερκουρίου, ο οποίος παραστάθηκε στη δίκη διά της πληρεξουσίας του δικηγόρου, Ευαγγελίας Ταμπάκη (αρ ειδικού γραμ νομικής βοήθειας ΔΣΡ Ν520025664/2017 και Ν520025663/2017).

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1. Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα (οδός Νίκης 5-7) και εν προκειμένω από τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Ρόδου (Γ. Μαύρου, Ρόδος) και 2. της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.), ως εκπροσώπου του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία εδρεύει στην Αθήνα (Καραγεώργη Σοφίας αρ 10) και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή αυτής, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα και στην προκειμένη περίπτωση και από τον Προϊστάμενο της αρμόδιας Δ.Ο.Υ. Ρόδου (Γ. Μαύρου αρ 2, Ρόδος), που παραστάθηκαν διά της πληρεξουσίας δικηγόρου τους, Δώρας Ευταξία, Δικαστικής Πληρεξουσίας του Ν.Σ.Κ. (ατελώς).

Ο αιτών με την από 28-06-2017 και με αριθμό κατάθεσης 132/28-06-2017 αίτησή του, ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτήν. Για την συζήτηση της ως άνω αίτησης ορίσθηκε δικάσιμος αρχικά η 26-07-2017 και κατόπιν διαδοχικών αναβολών, η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση κατά την οποία και συζητήθηκε.

Εκφωνήθηκε η υπόθεση από το έκθεμα κατά τη σειρά εγγραφής της σε αυτό και κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, κατά την οποία οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως παραπάνω, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, αφού ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους, ζήτησαν να γίνουν δεκτά

όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και στα έγγραφα σημειώματα που κατέθεσαν. Ακολούθησε συζήτηση όπως αναφέρεται στα πρακτικά.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΙ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Σύμφωνα με το άρθρο 63 ΚΠολΔ «όποιος είναι ικανός για οποιαδήποτε δικαιοπραξία μπορεί να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα». Στο πεδίο του αστικού δικονομικού δικαίου δεν υφίσταται ο θεσμός της εκούσιας αντιπροσώπευσης και όποιος είναι ικανός για δικαιοπραξία διεξάγει τη δίκη με το δικό του όνομα, όποιος δε είναι ανίκανος εκπροσωπείται από το νόμιμο αντιπρόσωπό του (ΑΠ 37/2014 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1726/2013 ΝΟΜΟΣ, Χαρούλα Απαλαγάκη, ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ, ερμηνεία κατ' άρθρο 4η έκδοση, σελ 199). Προβλέπεται δε η ανάθεση της διενέργειας των διαδικαστικών πράξεων ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων σε δικηγόρους (94 παρ. 1 ΚΠολΔ). Κατά πάγια δε νομολογία του Αρείου Πάγου η υποχρεωτικότητα πρόσληψης δικηγόρου δεν αντιβαίνει στο άρθρο 20 του Συντάγματος ή στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΑΠ 632/2004 ΕΛΔ 2006.129, ΑΠ 550/2003 ΧριΔ 2003.728, ΑΠ 939/2001 ΕΛΔ 2001.912, ΑΠ 173/1990 ΕΛΔ 1991.971, ΑΠ 604/1989 Δ 1990.670). Η πληρεξουσιότητα δίνεται είτε με συμβολαιογραφική πράξη είτε με προφορική δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή στην έκθεση είτε με ιδιωτικό έγγραφο, εφόσον η υπογραφή εκείνου που παρέχει την πληρεξουσιότητα βεβαιώνεται από δημόσια, δημοτική ή άλλη αρμόδια αρχή ή από δικηγόρο (96 παρ. 1 ΚΠολΔ). Την πληρεξουσιότητα χορηγεί ο δικαιούχος διάδικος και επί νομικών προσώπων ή ανικάνων, ο νόμιμος εκπρόσωπος τους (62 και 64 ΚΠολΔ). Ακόμα και όταν ο κύριος της υπόθεσης ο οποίος θα μπορούσε, σύμφωνα με το νόμο, να παραστεί αυτοπροσώπως και να ενεργήσει χωρίς πληρεξούσιο δικηγόρο (94 παρ. 2 ΚΠολΔ), διορίσει δικαστικό πληρεξούσιο, αυτός πρέπει να είναι αποκλειστικά δικηγόρος, γιατί μόνο σε δικηγόρους παρέχεται η ικανότητα «προς το δικολογείν», σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 94 ΚΠολΔ και 39 παρ. 1 του Κώδικα Δικηγόρων (Ν.Δ. 3026 της 6/8-10-1954 - Φ.Ε.Κ. Α-235) (ΟΛΑΠ 180/1975 ΝοΒ 23.654). Η

δικαστική πληρεξουσιότητα που μπορεί να δοθεί αποκλειστικά και μόνο σε δικηγόρο, διαφέρει από την εξώδικη πληρεξουσιότητα η οποία μπορεί να δοθεί και για τη διαχείριση υπόθεσης που απαιτεί εκτός άλλων και δικαστικές ενέργειες. Αυτή η εξώδικη πληρεξουσιότητα μπορεί σύμφωνα με τα άρθρα 211 επ. ΑΚ να δοθεί και σε πρόσωπα που δεν έχουν την ιδιότητα του δικηγόρου, αν όμως οι ανάγκες της υπόθεσης που διαχειρίζονται, απαιτούν κάποια δικαστική ενέργεια, τα πρόσωπα αυτά είναι υποχρεωμένα να αναθέσουν την εκπροσώπηση ενώπιον του δικαστηρίου, του αντιπροσωπευομένου απ' αυτούς, σε πληρεξούσιο δικηγόρο, ακόμα και αν ο κύριος της υπόθεσης μπορούσε από το νόμο να παραστεί ο ίδιος και να ενεργήσει χωρίς πληρεξούσιο δικηγόρο (ΜΠρΘεσ 729/1972, Αρμ. 26.452). Μόνο εξαιρετικά επιτρέπεται η παράσταση διαδίκου χωρίς πληρεξούσιο δικηγόρο. Αυτό συμβαίνει: α) στο Ειρηνοδικείο, εφόσον πρόκειται για μικροδιαφορές (94 παρ. 2α ΚΠολΔ, 472 ΚΠολΔ), όπως επί διαφορών που εκδικάζονται με τις ειδικές διατάξεις για τις μικροδιαφορές (472 ΚΠολΔ) και επί εργατικών διαφορών (665 ΚΠολΔ) και β) για να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος. Η τελευταία εξαίρεση-έννοια, που υπήρχε και στην παλαιά διατύπωση του ως άνω άρθρου, δεν ταυτίζεται με την αντίστοιχη έννοια (της αποτροπής) του επικείμενου κινδύνου ως προϋπόθεση του παραδεκτού της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 682 παρΚΠολΔ), αλλά ερμηνεύεται στενά και σημαίνει ότι η μη άμεση ανεύρεση δικηγόρου (αναγκαίου παραστάτη στις πολιτικές δίκες λόγω της νομικής του παιδείας, που σε περίπτωση απορίας διορίζεται από το κράτος με την ταχεία διαδικασία του Ν 3226/2004-δωρεάν νομική βοήθεια) και η αναβολή της επιχείρησης της συγκεκριμένης διαδικαστικής πράξης (σε όλες τις διαδικασίες και όχι μόνο σε αυτή των ασφαλιστικών μέτρων) θα έθετε σε κίνδυνο (λ.χ. παραγραφής) τα συμφέροντα του διαδίκου (βλ Χαρ Απαλλαγάκη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, ερμηνεία κατ' άρθρο, σελ 334, Νομική Βιβλιοθήκη). Σύμφωνα δε με την παρ 3 του άρθρου 94 ΚΠολΔ, στις περιπτώσεις της παρ 2, ο δικαστής έχει δικαίωμα, εκτιμώντας τις ιδιαίτερες περιστάσεις, να υποχρεώσει το διάδικο να προσλάβει δικηγόρο (94 παρ. 3 ΚΠολΔ). Επομένως δεν χωρεί δικαστική παράσταση με αντιπρόσωπο, εκτός αν αυτός είναι πληρεξούσιος δικηγόρος (Μπέης, Πολ. Δικ. 64, ΙΙΙ, 17 σελ. 350, Κεραμεύς, Αστικό Δικονομικό Δίκαιο ΙΙ, 1978, σελ. 34, ΕφΘεσ 258/1977 Αρμ. 31.385, ΕφΑΘ

202/1975, Δ 6.563, ΠΠρΑθ 3947/1971, Δ 3.4, άρθρο 39 παρ. 1 Κώδικα Δικηγόρων). Από τη διάταξη του άρθρου 104 εδ. β' ΚΠολΔ προκύπτει ότι την έλλειψη ή την υπέρβαση της πληρεξουσιότητας ερευνά το Δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως σε κάθε στάση της δίκης (ΟΛΑΠ 964/1982 ΝοΒ 31.991, ΠΠρΑθ 4042/2007 Δ 2008.601, ΠΠρΡόδου 233/2006 Α' Δημοσίευση Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ, 139/2013 ΕΙΡ ΧΑΝ ΝΟΜΟΣ).

II. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 62 εδ.αΚΠολΔ, όποιος έχει ικανότητα κατά το ουσιαστικό δίκαιο να είναι υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, έχει και την ικανότητα να είναι διάδικος. Υπό την έννοια αυτή ικανότητα διαδίκου δεν έχει ουδέποτε υπηρεσία του Ελληνικού Δημοσίου, γιατί σε αυτήν δεν απονέμεται από κάποια διάταξη νόμου ικανότητα να είναι υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων αυτή ως υπηρεσία ανεξάρτητη από το Ελληνικό Δημόσιο (ΕφΑΘ 6976/1989 ΑρχΝ 1991, 516 - ΕφΑΘ 6154/1982 ΑρχΝ ΛΔ 571). Ως εκ τούτου, στην προαναφερθείσα υπηρεσία δεν απονέμεται από κάποια διάταξη νόμου ικανότητα διαδίκου ανεξάρτητης από το Ελληνικό Δημόσιο, ώστε να μπορεί να παρίσταται αυτή στο Δικαστήριο ως ξεχωριστός διάδικος, διάφορος του Ελληνικού Δημοσίου. Η ρύθμιση του άρθρου 62 ΚΠολΔ δεν περιορίζεται μόνο στη διαγνωστική διαδικασία, αλλά ισχύει, αφού ο νόμος δεν διακρίνει, σε κάθε μορφή διαδικασίας (λ.χ. διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, διαταγής πληρωμής, εκούσιας δικαιοδοσίας, εκτελεστικής διαδικασίας). Η ύπαρξη της ικανότητας διαδίκου υπόκειται σε αυτεπάγγελτη έρευνα από το Δικαστήριο, αφού συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης, βάσει ελεύθερης απόδειξης το βάρος της οποίας φέρει ο αιτών την παροχή έννομης προστασίας (Βαθρακοκόιληςο.π., αριθμ. 5-7). Η ακυρότητα που αφορά την έλλειψη της κατά το άρθρο 62 εδ. α' ΚΠολΔ διαδικαστικής ικανότητας να είναι κάποιος διάδικος, η οποία λαμβάνεται υπόψη από τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους στοιχεία από τα οποία προκύπτουν οι προϋποθέσεις αυτής (ΑΠ 593/999 ΕλλΔνη 41.69, ΑΠ 1194/1997 ΕλλΔνη 40.89), συνεπάγεται την απόρριψη της αγωγής (ή αίτησης κλπ.) από το Δικαστήριο ως απαράδεκτης (ΑΠ 2274/2003 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 4295/1952 Αρμ 2983.344, Βαθρακοκόιληςο.π. αριθμ. 9).

III. Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 126 παρ. 1 εδ. ε' ΚΠολΔ η επίδοση για το Δημόσιο γίνεται σε εκείνους που το εκπροσωπούν σύμφωνα

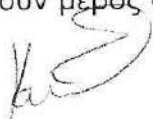

με το νόμο. Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 159 του ίδιου Κώδικα, η παράβαση διάταξης που ρυθμίζει τη διαδικασία και ιδίως τον τύπο κάποιας διαδικαστικής πράξης, συνεπάγεται ακυρότητα, την οποία απαγγέλλει το Δικαστήριο, 1) αν την τήρηση της διάταξης απαιτεί ρητά ο νόμος με την ποινή της ακυρότητας. Εξάλλου, το άρθρο 85 παρ. 1 τον Κ.Ε.Δ.Ε. (ν.δ/γμα 356/1974), ορίζει: «Επί δικών του παρόντος Ν. Διατάγματος το Δημόσιον εκπροσωπεί ο Διευθυντής του Δημοσίου Ταμείου (νυν προϊστάμενος αρμόδιος Δ.Ο.Υ.), καθ' ον στρέφεται και κοινοποιείται παν δικόγραφο επί ποινή απαραδέκτου αυτού. Κατά πάσαν όμως περίπτωση επί τη αυτή ως άνω κυρώσει απαιτείται κοινοποίησης του δικογράφου και εις τον Υπουργόν Οικονομικών». Κατά δε το άρθρο 5 §§ 1,2 του Δ/τος της 26 Ιουνίου /10 Ιουλίου 1944 «περί Κώδικας των νόμων περί δικών του Δημοσίου»: Μόνον αι προς τον Υπουργόν των Οικονομικών ... γενόμεναι κοινοποιήσεις οποιονδήποτε δικογράφου επί δικών τον Δημοσίου παράγουσιν ομίμους συνεπείας... Η διάταξις της προηγουμένης παραγράφου εφαρμόζεται και όταν το Δημόσιον εκπροσωπείται δικαστικώς εκ μέρους άλλου, πλην του επί των Οικονομικών Υπουργού, είτε και εκ μέρους των διευθυντών ταμείων ή οικονομικών εφόρων ή τελωνών ή ετέρου οιοδήποτε κρατικού οργάνου, της προς τον Υπουργόν Οικονομικών επιδόσεως απαιτουμένης και τότε ως προσθέτου τοιαύτης, επί συνεπεία ακυρότητας αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενης». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι για να είναι έγκυρη η επίδοση προς το Δημόσιο του σχετικού δικογράφου, πρέπει να γίνει, με ποινή απαραδέκτου στις δίκες του ΚΕΔΕ, ακυρότητας δε στις λοιπές, τόσο στον Υπουργόν Οικονομικών, όσο και στο αρμόδιο όργανο και τούτο για μεγαλύτερη εξασφάλιση των συμφερόντων του Δημοσίου. Σε αντίθετη περίπτωση, δηλαδή αν δεν επιδοθεί το δικόγραφο και στον Υπουργόν Οικονομικών, η επίδοση δεν έχει ολοκληρωθεί και δεν παράγει έννομες συνέπειες, με αποτέλεσμα, ανεξαρτήτως βλάβης του Δημοσίου, να επέρχεται απαραδέκτο ή ακυρότητα, η οποία εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (κρατούσα άποψη Ν. Νίκας, Πολιτική Δικονομία, τ. ΙΙ, σελ 47, ΑΕΔ 27/2004 Δ 36 (2005) , Απαλαγάκη, σελ 435). Με τον Ν. 4389/2016 προβλέπεται η επίδοση των δικογράφων που στρέφονται κατά του Δημοσίου στον Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων αντί του Υπουργού Οικονομικών. Σύμφωνα με το άρθρο 36 του ίδιου νόμου "Η Αρχή εκπροσωπείται δικαστικώς

και εξωδίκως από τον Διοικητή της και παρίσταται αυτοτελώς, εκπροσωπώντας το Δημόσιο, σε κάθε είδους δίκες που έχουν ως αντικείμενο πράξεις ή παραλείψεις της ή τις έννομες σχέσεις που την αφορούν. Οι επιδόσεις των δικογράφων στις δίκες αυτές γίνονται σύμφωνα με τις κείμενες διατάξεις προς τον Διοικητή, αντί του Υπουργού των Οικονομικών". Η επίδοση προς τον Υπουργό Οικονομικών (από 1-1-2017 στον Διοικητή της ΑΑΔΕ), ως εκπροσώπου του Δημοσίου γίνεται στο οίκημα που εδρεύει το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους και το αποδεικτικό επίδοσης υπογράφεται από τον Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους ή από τον εξουσιοδοτημένο από αυτόν για να υπογράψει τα αποδεικτικά επίδοσης προς το Δημόσιο Νομικό Σύμβουλο ή Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου, εξ αυτών που υπηρετούν στην Κεντρική Υπηρεσία αυτού. Δεδομένου ότι το Ν.Σ.Κ. έχει επιφορτιστεί με τη δικαστική υποστήριξη και εκπροσώπηση του Δημοσίου, σκοπός της ως άνω ρύθμισης είναι να εξασφαλιστεί ότι η αρμόδια υπηρεσία του Ελληνικού Δημοσίου λαμβάνει εγκαίρως γνώση όλων των δικών που το αφορούν. Με την ΠΟΛ 1036/18.03.2016 της Διεύθυνσης Εισπράξεων της Γενικής Φορολογικής Διοίκησης του Υπουργείου Οικονομικών δίδεται η εντολή προς τις Δ.Ο.Υ., να διαβιβάζουν αυτές στην Κεντρική Υπηρεσία του Ν.Σ.Κ., προκειμένου να γίνεται αρμοδίως χρέωση της υπόθεσης.

IV. Τέλος, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1019 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., η κατάσχεση, εφόσον δεν ακολούθησε πλειστηριασμός μέσα σε ένα έτος αφότου επιβλήθηκε ή αναπλειστηριασμός μέσα σε έξι μήνες από τον πλειστηριασμό, ανατρέπεται αν το ζητήσει οποιοσδήποτε έχει έννομο συμφέρον, με απόφαση του Ειρηνοδικείου στην περιφέρεια του οποίου επιβλήθηκε η κατάσχεση, το οποίο δικάζει κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. Την αίτηση δύναται να υποβάλλει οποιοσδήποτε έχει έννομο συμφέρον και να την απευθύνει κατά εκείνων, έναντι των οποίων επιδιώκει την ανατροπή (βλ. Ι. Μπρίνια, «Αναγκαστική Εκτέλεσις», εκδ. Β', Τόμος Ε', υπό άρθρο 1019, παρ. 663, σελ. 2200). Έτσι, είναι απαραίτητο η αίτηση να απευθύνεται κατά του επισπεύδοντος - είτε του αρχικώς, είτε του υποκατασταθέντος - κατά του καθ' ου η εκτέλεση και κατά των αναγγελλμένων δανειστών, που έχουν εκτελεστό τίτλο, γιατί και αυτοί είχαν προσδοκία να πάρουν μέρος στη διανομή του πλειστηριάσματος (βλ. ΕιρΑΘ 1308/1974 ΝοΒ

23(1975),685, Κεραμέα-Κονδυλη-Νίκα, «Ερμηνεία ΚΠολΔ», υπό άρθρο 1019, παρ. 5, σελ. 1993, Ν. Νίκα, «Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτέλεσης II - Ειδικό Μέρος», έκδ. 2012, παρ. 44, σελ. 260, Π. Γέσιου-Φαλτσή, «Αναγκαστική Εκτέλεση II - Ειδικό Μέρος», έκδ. 2001, παρ. 56, σελ. 154, Β. Βαθρακοκοίλη, «ΚΠολΔ», ΤόμοςΣτ', υπό άρθρο 1019, σελ. 535, παρ. 18). Σε περίπτωση εναγωγής περισσοτέρων εφαρμόζονται τα άρθρα 76-78 ΚΠολΔ (βλ. Ι. Μπρίνια, ό.π., Β. Βαθρακοκοίλη, ό.π., παρ. 19). Στην επισπευδόμενη κατά τις διατάξεις του ΚΕΔΕ εκτέλεση (διοικητική) δεν χωρεί ανατροπή της κατάσχεσης, οποιοδήποτε χρονικό διάστημα και αν παρέλθει από την επιβολή τους, όπως προκύπτει από τη σαφή διατύπωση των διατάξεων των άρθρων 19 παρ. 4 και 41 παρ. 7 ν.δ. 356/74 (ΚΕΔΕ). Σύμφωνα με τα άνω άρθρα 19 παρ. 4 και 41 παρ. 7 του ΚΕΔΕ ορίζεται ότι «Αι περί ανατροπής της κατασχέσεως διατάξεις του άρθρου 1019 του ΚΠολΔ. δεν έχουν εφαρμογή επί κατασχέσεων επιβαλλομένων κατά την διαδικασία του παρόντος νομοθετικού διατάγματος». Όμοια ρύθμιση ίσχυε και υπό την προϊσχύσασα Πολιτική Δικονομία, λόγω της ισχύος της ειδικής διάταξης του άρθρου 8 α.ν. 1537/1938 με την οποία οριζόταν ότι δεν έχουν εφαρμογή στη διοικητική εκτέλεση οι διατάξεις του άρθρου 997 Κ.Πολ.Δ. Συνεπώς οι από το Δημόσιο επιβαλλόμενες κατασχέσεις δεν ανατρέπονται, οποιοδήποτε χρονικό διάστημα και αν παρέλθει από την επιβολή τους (ΑΠ 928/1991 ΕΕΝ 1992.545, ΕιρΠειρ 51/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με την κρινόμενη αίτησή του ο αιτών ζητά ενεργώντας ατομικά και ως πληρεξούσιος της Ελένης Καρόφτη του Μερκουρίου, να ανατραπεί η κατάσχεση που επιβλήθηκε με τη με αριθμό 416/2011 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου Κωνσταντίνου Φ. Κυριζόγλου και με τη με αριθμό 476/2000 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου Μιχαήλ Καρακατσάνη με επίσπευση της καθ' ής και σε βάρος του ακινήτου του που ειδικότερα περιγράφεται στην κρινόμενη αίτηση, λόγω παρελεύσεως έτους από της επιβολής τους, χωρίς να επακολουθήσει πλειστηριασμός. Η αίτηση εισάγεται αρμόδια και παραδεκτά ενώπιον του αρμοδίου αυτού Δικαστηρίου με την προσήκουσα διαδικασία των άρθρων 686 επ. Κ.Πολ.Δ., με εξαίρεση το παραδεκτό αυτής ως προς την άσκησή της από τον αιτούντα για λογαριασμό

και της Ελένης Καρόφτη, καθώς σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην με
στοιχείο Ι νομική σκέψη, θα έπρεπε να εκπροσωπηθεί κατά την κατάθεση της
κρινόμενης αίτησης από πληρεξούσιο δικηγόρο και επομένως είναι
απαράδεκτη η άσκησή της ως προς αυτήν. Για τον αιτούντα όμως
συγχωρείται η μη κατάθεση της αίτησης από πληρεξούσιο δικηγόρο, διότι από
την επισκόπηση του φακέλου της δικογραφίας, πιθανολογήθηκε ότι δεν
κατέστη τούτο εφικτό. Ειδικότερα, κατόπιν αιτήσεών του, διορίζονταν με τις
διατάξεις του Ν. 3226/2004 και Ν 4274/2014 πληρεξούσιοι δικηγόροι, οι
οποίοι όμως στη συνέχεια αποποιούνταν αιτιολογημένα τον διορισμό τους, με
αποτέλεσμα να μην μπορεί να εκπροσωπηθεί ο αιτών για την κατάθεση
αίτησης ασφαλιστικών μέτρων ανατροπής κατάσχεσης ενώπιον του παρόντος
Δικαστηρίου. Και σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη με στοιχείο Ι νομική
σκέψη, κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η κατάθεση εν προκειμένω δικογράφου
αυτοπρόσωπα από τον διάδικο και όχι από πληρεξούσιο δικηγόρο,
προκειμένου να αποτραπεί επικείμενος κίνδυνος, ήτοι εν προκειμένω η
αναβολή της επιχείρησης της συγκεκριμένης διαδικαστικής πράξης που θα
έθετε σε κίνδυνο τα συμφέροντα του διαδίκου. Όσον αφορά την παθητική
νομιμοποίηση της καθ' ής, πράγματι και σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην
με στοιχείο ΙΙ νομική σκέψη, η Δ.Ο.Υ. Ρόδου, ναι μεν ως δημόσια υπηρεσία,
δεν έχει ικανότητα αυτοτελούς δικαστικής παραστάσεως, ωστόσο κατ' ορθή
εκτίμηση του δικογράφου, στρέφεται κατά του ελληνικού δημοσίου, νομίμως
εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών και εν προκειμένω από
τον Προϊστάμενο της Δ.Ο.Υ. Ρόδου, ως αρμόδιου οργάνου, το οποίο μάλιστα
παραδεκτά παραστάθηκε στη συγκεκριμένη δίκη, εγκυροποιώντας την
επίδοση του υπό κρίση δικογράφου, η οποία έγινε στην Δ.Ο.Υ. Ρόδου και όχι
απευθείας στην αρμόδια κεντρική υπηρεσία του Νομικού Συμβουλίου του
Κράτους. Ομοίως και η αρμόδια ΑΑΔΕ, η οποία είναι πλέον (από 1-1-2017) η
αρμόδια υπηρεσία αντί του Υπουργού Οικονομικών ως εκπροσωπούσα το
ελληνικό δημόσιο σε διαφορές που αναφύονται κατά την είσπραξη των
δημοσίων εσόδων, στην οποία θα πρέπει να συγκοινοποιούνται τα σχετικά
δικόγραφα, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην με στοιχείο ΙΙΙ νομική σκέψη,
παραστάθηκε στη δίκη και εγκυροποίησε την επίδοση που έγινε προς τη
Δ.Ο.Υ. Ρόδου και όχι στην αρμόδια κεντρική υπηρεσία του Νομικού
Συμβουλίου του Κράτους. Άλλωστε ο ορθός χαρακτηρισμός του δικογράφου,

ανεξάρτητα από τις όποιες αδεξιότητες, πλημμέλειες ή επουσιώδεις αβλεψίες υπάρχουν, ιδίως ως προς τον ακριβή προσδιορισμό της ταυτότητας των διαδίκων, αποτελεί έργο του δικαστή (βλ6976/1989 ΕΦ ΑΘ). Πλην όμως, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην με στοιχείο IV νομική σκέψη, η κρινόμενη αίτηση είναι μη νόμιμη, διότι δεν χωρεί ανατροπή κατάσχεσης ή αναγγελίας του Ελληνικού δημοσίου, γενομένης δεκτής και της σχετικής ενστάσεως του Ελληνικού Δημοσίου και πρέπει, παρά τα όσα αντίθετα ισχυρίζεται ο αιτών, να απορριφθεί. Τα δικαστικά έξοδα των καθ' ών η αίτηση, κατόπιν σχετικού αιτήματός τους, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του αιτούντος λόγω της ήττας του (άρθρα 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), μειωμένα όμως, κατ' εφαρμογή του άρθρου 22 παρ. 1 του ν. 3693/1957, σε συνδυασμό με την 134423/1992 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης που ισχύουν και όταν η δίκη αποβαίνει υπέρ του Δημοσίου (ΑΠ 1097/1988 ΕΛΛΔνη 31. 71), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ.

Δικάζει κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

Απορρίπτει την αίτηση.

Επιβάλλει εις βάρος του αιτούντος τη δικαστική δαπάνη των καθ' ών, την οποία ορίζει στο ποσό των εκατόν πενήντα ευρώ (150,00 ευρώ).

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στη Ρόδο την 26-10-2017, σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριο συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Πιστό αντίγραφο που θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση και την έκδοσή του κατά τη σειρά της παραγγελίας.

Ρόδος, 20.11.2017
Ο/Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΟΔΩΡΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ
ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΙΔΗΣ